6 Δεκεμβρίου 2021

Ἡ θεραπεία τῆς συγκυπτούσης. (Λουκ.13,10—17) (Γιαννακόπουλος Ἰωήλ Ἀρχιμανδρίτης)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Ἡ θεραπεία αὕτη ἐγένετο ὡς ἐξῆς: Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὰ ἀνωτέρω, ὁ Κύριος «ἦν διδάσκων ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς Σάββασι». Κάποιο Σάββατον ὁ Κύριος ἐδίδασκεν εἰς κάποιαν Συναγωγὴν «Ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ». Αἰφνιδίως ἐμφανίζεται μία γυναῖκα ἀσθενὴς ἐπὶ 18 ἔτη, τῆς ὁποίας ἡ νόσος προήρχετο ἐκ δαιμονικῆς ἐνεργείας. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο εὐσεβής, διότι παρὰ τὴν νόσον της μετέβη εἰς τὴν Συναγωγήν, ἵνα ἀκούσῃ τὸν Θεῖον λόγον. Αὕτη «ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές». Ἔπασχε δηλαδὴ ἐκ ραχιτικῆς τινος νόσου, ἦτο κεκυφυῖα τὸν κορμόν, μὴ δυναμένη νὰ ἀνακύψῃ οὐδόλως τὴν κεφαλὴν ἄνω˙ ἦτο διπλωμένη εἰς τὰ δύο ἐπὶ δεκαοκτὼ ἔτη.

«Ἰδὼν αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς» εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτὴν καὶ ἄνευ παρακλήσεώς της ἀμείβει τὴν εὐσέβειάν της, διότι παρ\' ὅλην τὴν παραμορφωτικὴν νόσον δὲν ἀπουσιάζει τῆς Συναγωγῆς «προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ» τὴν ἐκάλεσε καὶ τῆς εἶπε «γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου» ἔσο ἐλευθέρα ἐκ τῆς νόσου. «Καὶ ἀπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας» ἀκούμπησε τὰς χεῖρας Του εἰς αὐτὴν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς συγκυπτούσης καὶ εἰς δήλωσιν, ὅτι ἡ θεραπεία προήρχετο ἐκ τῶν παναχράντων χειρῶν Του.

«Καὶ παραχρῆμα» ἀμέσως «ἀνωρθώθη» ἐσηκώθη «καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν». Θεραπευθεῖσα δηλαδὴ αὕτη, ἀνακύψασα καὶ ἰδοῦσα τὸν Χριστὸν πρῶτον δοξάζει τὸν Θεὸν διὰ τὴν θεραπείαν της.

Ὁ Ἀρχισυνάγωγος, πλήρης Φαρισαϊκῶν προλήψεων, ἀγανακτεῖ ἀπὸ φθόνον διὰ τὴν θεραπείαν ταύτην κατὰ τὸ Σάββατον καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἀπ\' εὐθείας λέγει πρὸς τὸν λαὸν πομπωδῶς καὶ ἀνοήτως «ἓξ ἡμέραι εἰσίν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι˙ ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι, θεραπεύεσθε καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου». Ἓξ ἡμέραι τῆς ἑβδομάδος εἶναι ἐργάσιμοι. Κατ\' αὐτὰς γίνονται καὶ θεραπεῖαι. Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἀπαγορεύεται ἡ θεραπεία. Ἔγινε ὅμως! Εἶχε τὴν ἀπαίτησιν οὗτος ἀπὸ τὴν γυναῖκα νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀνόρθωσίν της διὰ τὴν ἑπομένην ἡμέραν, ἐπειδὴ ἦτο ἀργία!

Ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος καὶ εἶπεν «ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον» κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ὁ Ἑβραῖος δὲν λύει τὸ βόδι του ἢ τὸ γαϊδούρι του «ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν» καὶ ὁδηγὼν αὐτὸ εἰς τὴν βρύσην «ποτίζει αὐτό; ταύτην δὲ θυγατέρα Ἀβραὰμ οὖσαν» αὐτὴ ἡ ὁποία εἶναι ἄνθρωπος καὶ Ἑβραία, ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ, «ἣν ἔδησεν ὁ Σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη» τὴν ὁποίαν διὰ νόσου ἔδεσεν ὁ Σατανᾶς 18 ἔτη, «οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου;» δὲν ἔπρεπε νὰ λυθῇ τῆς νόσου ἐκ δαιμονικῆς ἐνεργείας κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου; Ὁ Κύριος ὀνομάζει τὸν Ἄρχοντα τῆς Συναγωγῆς ὑποκριτήν, διότι εἰς μὲν τὰ χείλη εἶχε τὴν εὐσέβειαν εἰς δὲ τὴν καρδίαν τὸν φθόνον. Ὁ Νόμος ἐπέτρεπε τὸ λύσιμον καὶ πότισμα τῶν ζώων κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου. Τὸ μέγεθος τοῦ συλλογισμοῦ τοῦ Κυρίου ἀφ\' ἑνὸς καὶ τῆς ὑποκρισίας καὶ τοῦ φθόνου τῶν Φαρισαίων ἀφ\' ἑτέρου φαίνεται ἐκ τῶν ἀντιθέσεων ὡς ἑξῆς: Κόρη Ἀβραὰμ ἡ μέν, ζῶον ἄλογον τὸ δέ! Δέσιμον τῆς μὲν ἦτο ἀσθένεια φρικτή, δέσιμον τοῦ ζώου ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου διὰ σχοινίου! Ἐπὶ δεκαοκτὼ ἔτη ἡ μὲν δεμένη εἰς τὴν ἀσθένειαν, οὔτε μίαν ἡμέραν τὸ ζῶον δεμένον! Καὶ ὅμως διὰ τὸ ζῶον παρεβαίνετο ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου διὰ νὰ ποτισθῇ!

«Καὶ ταῦτα λέγοντος Αὐτοῦ κατῃσχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι Αὐτῷ καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ\' Αὐτοῦ». Ἡ ἐντύπωσις εἰς τὸν λαὸν ὑπῆρξε τεραστία καὶ εἰς τὰς δύο μερίδας ἐχθρικὰς καὶ φιλικὰς πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Καὶ οἱ μὲν ἐχθρικῶς διακείμενοι ἔμειναν βωβοὶ ἀπὸ ἐντροπήν, οἱ δὲ φιλικῶς διακείμενοι ἦσαν πλήρεις χαρᾶς καὶ θαυμασμοῦ.

Θέμα: Περὶ Κατακρίσεως

Ὁ Κύριος θεραπεύει τὴν συγκύπτουσαν. Ὁ Ἀρχισυνάγωγος ὅμως τὴν ἀγαθοεργίαν ταύτην τοῦ Κυρίου θεωρήσας ὡς ἁμαρτίαν κατακρίνει Αὐτόν. Θέλων δὲ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν κατάκρισίν του ταύτην καταφεύγει εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. «Ἓξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι...» καὶ ἔτσι δικαιολογεῖ τὴν κατάκρισίν του. Ὁ Κύριος θέλων νὰ θεραπεύσῃ τὴν κατάκρισιν τοῦ Ἀρχισυναγώγου δὲν ὁμιλεῖ ὄπισθεν τοῦ Ἀρχισυναγώγου, ἀλλὰ κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ ἀποκαλύπτων τὴν κακίαν του διὰ τοῦ «ὑποκριτὰ» καὶ ἀνατρέπων τὴν δικαιολογίαν τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου δι\' ἄλλων Γραφικῶν χωρίων συνιστώντων τὴν διὰ λόγους ἀνάγκης εἴς τινας περιστάσεις κατάργησιν τῆς ἀργίας ταύτης.

Ἔχομεν ἑπομένως ἐνώπιόν μας τὸν Ἀρχισυνάγωγον κατακρίνοντα καὶ τὸν Κύριον ἐλέγχοντα αὐτόν. Ἔχομεν τὸν Ἀρχισυνάγωγον διαπομπεύοντα τὴν θεραπείαν τοῦ Κυρίου καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ θύματός του, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἀποκαλύπτοντα τὴν κακίαν αὐτοῦ. Συνεπῶς δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ κατακρίσεως ἔχοντες ὑπ\' ὄψιν μας τὸν πρῶτον, τὸν Ἀρχισυνάγωγον, περὶ θεραπείας ταύτης ἔχοντες ὑπ\' ὄψιν μας τὸν

δεύτερον, τὸν Ἰησοῦν, τὸν Σωτῆρα.

Α\'. Κατάκρισις: Κατάκρισις εἶναι ἡ ἐν ἀπουσίᾳ τινὸς διαπόμπευσις τῶν κατὰ τὴν γνώμην μας κακιῶν του. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι πάντες ἔχομεν τὰς ἀσθενεῖς μας πλευράς, τὰ σφάλματά μας καὶ ἡ κρίσις εἶναι αὐτόματος λειτουργία τοῦ μυαλοῦ μας. Ἑπομένως ἡ κατάκρισις φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως θεμιτή. Ἂν δὲ λάβωμεν ὑπ\' ὄψιν μας, ὅτι εἴμεθα κατ\' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τοῦ κρίνοντος τὸν κόσμον, θέλει φανῇ, ὅτι καὶ ἡμεῖς ὡς κατ\' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ κρίνωμεν.

Βεβαίως τὸ δικαίωμα καὶ ἡ ἱκανότης νὰ κρίνωμεν μίαν πρᾶξιν, ἂν εἶναι καλὴ ἢ κακή, εἶναι δῶρον Θεοῦ, διότι κατ\' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ γίνωμεν ἐνάρετοι, διότι θὰ ἀποφεύγωμεν τὸ κακὸν καὶ θὰ πράττωμεν τὸ καλόν. Ἀπὸ τοῦ σημείου ὅμως τοῦ νὰ χωρίζωμεν μίαν πρᾶξιν καλὴν ἀπὸ τὴν κακὴν μέχρι τοῦ σημείου νὰ διαπομπεύωμεν τὸν πράττοντα ὑπάρχει μεγάλη διαφορά. Ἡ κατάκρισις, ἡ διαπόμπευσις τῶν κακιῶν τοῦ ἄλλου δὲν εἶναι μόνον δημοσίευσις τῶν κακιῶν τούτου, ἀλλὰ ἔκφρασις καὶ τῆς ἰδικῆς μας κακίας, εἶναι ἐμπάθεια! Τότε ἡ γλῶσσα τοῦ κατακρίνοντος γίνεται «πῦρ καὶ ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας», κατὰ τὸν Ἀπόστολον Ἰάκωβον.

Ὁ Ἀρχισυνάγωγος κατακρίνει τὸν Ἰησοῦν ὄχι κατὰ πρόσωπον, ἀλλὰ ὄπισθεν «τῷ ὄχλῳ» ὅπως λέγει ὁ Εὐαγγελιστής. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ παρ\' ἡμῖν. Ἡ κατάκρισις γίνεται ὄπισθεν τοῦ κατακρινομένου. Ἡ κατάκρισις εἶναι πολύμορφος, εὔκολος καὶ δικαιολογήσιμος.

Ἡ κατακρίνουσα γλῶσσα εἶναι πολύμορφος, διότι εἶναι πλήρης πάσης κακίας. Καὶ πράγματι. Ἡ γλῶσσα εἶναι φωτιά˙ Ἡ φωτιά, ὅ,τι δὲν δύναται νὰ κάψῃ, τὸ μαυρίζει. Τὸ ἴδιον κάμνει καὶ ἡ γλῶσσα, ἡ ὁποία κατακρίνει. Ἡ κατάκρισις εἶναι μῖσος, τὸ ὁποῖον σκορπίζει τὴν χολὴν τῆς καρδίας, εἰς τὰ λόγια ὅλων, εἶναι χαμερπὴς ζηλοτυπία, ἡ ὁποία πληγωμένη ἀπὸ τὰ χαρίσματα τοῦ ἄλλου, μεταβάλλει αὐτὰ εἰς ψεγάδια, εἶναι ἀπεχθὴς διπροσωπία, ἡ ὁποία ἐνῶ ἔμπροσθεν ἐπαινεῖ, ὄπισθεν ξεσχίζει. Ἡ κατάκρισις εἶναι ἐλαφρότης ἀνυπόφορος μὴ δυναμένη νὰ περιορίσῃ τὰ λόγια της, βαρβαρότης, διότι δυσφημεῖ ἀπόντας. Ἡ κατάκρισις εἶναι ἀδικία, διότι ἀφαιρεῖ τὸ πολυτιμότερον ἀγαθόν, τὴν ὑπόληψιν, εἶναι τυφλότης, διότι δὲν βλέπει τὰ ἴδια σφάλματα. Οἱ ἔπαινοί της εἶναι δηλητήριον καὶ ἡ σιωπή της φαρμάκι! Ἰδοὺ ἡ πολυμορφία τοῦ κακοῦ τούτου τῆς κατακρίσεως.

Ἀλλὰ τὸ κακόν τῆς κατακρίσεως αὐξάνει μὲ τὴν εὐκολίαν ποὺ γίνεται καὶ διαδίδεται. Εἰς ἕνα μόνον ἔμπιστόν σου ἀπεκάλυψας σὺ καὶ ἕνα μόνον ἁμάρτημα τοῦ πλησίον σου. Ὁ ἔμπιστός σου εὑρῆκε ἄλλον ἔμπιστον ἰδικόν του καὶ φανεὶς ἀδιάκριτος ὅπως καὶ σὺ ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτὸν τὸ ἁμάρτημα εἰς δευτέραν ἔκδοσιν ἐπηυξημένην δι\' ἀτομικῶν σχολίων, τὰ ὁποῖα ἤντλησε ἐκ τοῦ πάθους του, τοῦ

συμφέροντός του. Ὁ ἰδικός σου ἔμπιστος θὰ ἔχῃ τὸν ἰδικόν του ἔμπιστον, ἐκεῖνος πάλιν τὸν γνωστόν, συγγενῆ καὶ φανερῶς ἢ ὑπὸ τύπον ἐχεμυθείας θὰ ἀνακοινώσῃ εἰς αὐτὸν τὸ κακὸν καὶ ἔτσι τὸ κακὸν ἁπλώνεται. Ὁμοιάζει σὰν μία σπίθα, σὰν ἕνα σπίρτο κατ\' ἀρχάς, τὸ ὁποῖον ἄναψε καὶ ἀργότερα μεταβάλλεται εἰς πυρκαϊὰν καὶ καίει δάση καὶ χωριά. Ὁμοιάζει σὰν ἕνα ρυάκιον κατ\' ἀρχάς, τὸ ὁποῖον δεχόμενον καθ\' ὁδὸν τὰ νερὰ ἄλλων ρυακίων, γίνεται σιγὰ — σιγὰ ποτάμι ὁρμητικόν, τὸ ὁποῖον κατακλύζει πόλεις καὶ χωριά. Τὸ ἴδιον εἶναι καὶ ἡ κατάκρισις.

Κατ\' ἀρχὰς μία ἀστειότης, μία ἐπιπολαιότης, μία ἁπλῆ ὑπόθεσις, μία ἁπλῆ σκέψις, ἕνας ἐλαφρὸς λόγος. Κατόπιν γίνεται κραυγή, κατάρα, θέμα πάντων, ὑπόθεσις γενική. Ὥστε τὸ ἕνα ἁμάρτημα ἔγινε πολλά, ὁ ἕνας σὺ ἔγιναν πολλοί. Πηγὴ ὅλων αὐτῶν; Ἡ ἀδιακρισία σου καὶ ἡ εὐκολία τοῦ κακοῦ τούτου!

Ἀλλὰ τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ τούτου δὲν φαίνεται μόνον ἐκ τῆς πολυμορφίας καὶ εὐκολίας του ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς δ ι κ α ι ο λ ο γ ί α ς. Λέγουν οἱ κατακρίνοντες δικαιολογούμενοι. Δὲν μιλοῦμεν περὶ μεγάλων ἁμαρτημάτων, ἀλλὰ περὶ μικρῶν, ὄχι διὰ νὰ σκοτώσωμέν τινα, ἀλλὰ διὰ νὰ περάσωμεν τὴν ὥραν, νὰ γελάσωμεν, νὰ διασκεδάσωμεν. Δὲν ἔχομεν, λέγουν, κακὴν διάθεσιν. Μὲ τὴν δικαιολογίαν αὐτὴν αὐξάνουν τὰ παραγεμίσματα, μεγαλοποιοῦν τὸ κακόν. Πῶς; Μὲ μορφασμούς, χειρονομίας, μειδιάματα, ὑπομειδιάματα, ἱστορίας φιλοτεχνημένας ἐπὶ παραγγελίᾳ, ὥστε νὰ ἀρέσουν. Κάμνουν νύξεις διὰ νὰ ἀνοίξωσι περισσότερον τὸ πνεῦμα τοῦ ἄλλου σὲ χίλιες δύο ὑπόνοιες, σιωπῶσιν διὰ νὰ τὸν ἀφίσωσιν νὰ ἐννοήσῃ περισσότερα ἀπ\' ὅ,τι θέλουν νὰ εἴπωσιν. Ἰδοὺ τὸ κακόν της κατακρίσεως. Ἰδοὺ ἡ πολυμορφία, ἡ εὐκολία, ἡ δικαιολογία. Πῶς θὰ θεραπευθῇ τὸ κακὸν τοῦτο;

Ἡ θ ε ρ α π ε ί α. Ὁ Κύριος, ὁ ἔνσαρκος λόγος, ἤλεγξε τὸν Ἀρχισυνάγωγον ἀποκαλύψας εἰς αὐτὸν τὴν κρυμμένην κακίαν του καὶ ἀνατρέψας τὸ δικαιολογητικὸν ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐπιχείρημα τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου. Καὶ ἡμεῖς, ἂν ἐπιθυμῶμεν νὰ θεραπευθῶμεν ἐκ τοῦ κακοῦ τῆς κατακρίσεως, ἂς τεθῶμεν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Προφορικοῦ καὶ Γραπτοῦ λόγου τοῦ Κυρίου καὶ ἂς ἐλέγξωμεν τὴν κακίαν τῆς κατακρίσεως εἰς τὸ σαθρὸν τῶν δικαιολογιῶν.

Τ ὸ σ α θ ρ ὸ ν τ ῶ ν δ ι κ α ι ο λ ο γ ι ῶ ν: Λέγεις ὅτι ὁμιλεῖς περὶ μικρῶν ἁμαρτημάτων. Ἀπάντησις: Δὲν γνωρίζεις ὅτι ὅσο μικρότερα εἶναι τὰ σφάλματα τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὰ ὁποῖα κατακρίνεις, τόσον πονηρότερος εἶσαι, διότι δείχνεις μὲ αὐτὸ ὅτι τίποτα δὲν σοῦ διαφεύγει; Ὅ,τι κατακρίνεις σὺ τοὺς ἄλλους, εἶναι μηδαμινό, ὅ,τι μηδαμινὸν ἰδικόν σου κατακρίνουν οἱ ἄλλοι, εἶναι ἀνυπόφορον. Λέγεις ὅτι κατακρίνεις διὰ νὰ γελάσῃς, διασκεδάσῃς. Ἀπάντησις: Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ σκληρὴ χαρά, ἡ ὁποία στάζει φαρμάκι εἰς τοὺς ἄλλους καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου; Λέγεις ὅτι ἡ πρόθεσίς σου εἶναι ἀγνή. Ἀπάντησις: Πῶς εἶναι δυνατὸν ἡ καρδία σου νὰ εἶναι ἀγνή, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ χείλη σου

στάζουν δηλητήριον; Λέγεις ὅτι κουτσομπολεύεις, διὰ νὰ σκοτώσῃς τὴν ὥραν. Ὄχι. Σκοτώνεις τὴν πολύτιμην ὥραν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀδελφόν σου. Οἱ υἱοὶ τοῦ Νῶε ἐτιμωρήθησαν, διότι δὲν ἐσκέπασαν τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρός των, ὅταν ἐκεῖνος ἐμέθυσε. Πόσον θὰ τιμωρηθῶμεν ἡμεῖς, ὄχι ὅταν δὲν σκεπάζωμεν τὴν γύμνωσιν τοῦ ἀδελφοῦ μας, ἀλλὰ ὅταν διὰ τῆς κατακρίσεως ξεσκεπάζωμεν τὴν ψυχικήν του γυμνότητα;

Ἀλλὰ θὰ σὲ ἐρωτήσω κάτι ἄλλο. Ὅλας αὐτὰς τὰς δικαιολογίας θὰ τὰς ἐθεώρεις ὡς σοβαρὰς ὄχι ὅταν σὺ ἐνεργῇς τὴν κατάκρισιν, ἀλλὰ ὅταν γίνεσαι θῦμα κατακρίσεως, ὅταν κατακρίνεσαι; Ὅταν μάθῃς, δηλαδή, ὅτι ἄλλοι ἀσχολοῦνται μὲ τὰς ἀσθενεῖς σου πλευρὰς διὰ νὰ γελάσουν ἐπιπολαίως πῶς δὲν θὰ ἀγανακτήσῃς; Ἀσφαλῶς. Διατί δὲν σέβεσαι τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἄλλου; Ἰδοὺ ἑπομένως τὸ σαθρὸν τῶν δικαιολογιῶν σου.

Τ ό μέγεθος τοῦ κακοῦ. Δὲν εἶναι εὔκολον νὰ ἐπανορθωθῇ τὸ γενόμενον κακόν. Ἔσπειρες εἰς τοὺς ἀνέμους. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιμαζέψῃς τὸ σπαρὲν κακόν, διότι τοῦτο ἐμεγάλωσε καὶ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια σου. Μεγάλωσε διὰ τῶν διαφόρων ἐκδόσεων, τὰς ὁποίας θὰ ἔχῃ διερχόμενον ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ ἀπὸ τὰ χέρια σου, διότι δὲν σοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ συναντήσῃς τὰ πρόσωπα, εἰς τὰ ὁποῖα περιῆλθε, ὥστε νὰ διορθώνῃς τὰς ἐξογκώσεις τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξεστόμισες. Πῶς θὰ περιμαζέψῃς τὰς κατὰ τῶν ἄλλων κατακρίσεις σου; Τρόπος θεραπείας τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον κατακρίνεις δὲν εἶναι τὸ κουτσομπολιό, ἀλλὰ εἴς τινας περιστάσεις ὁ ἔλεγχος. Ὁ ἔλεγχος διαφέρει τῆς κατακρίσεως, διότι γίνεται ἐνώπιον τοῦ πταίσαντος ἀδελφοῦ καὶ πρὸς διόρθωσιν αὐτοῦ. Ἐνῶ ἡ κατάκρισις γίνεται ὄπισθεν καὶ ἄνευ ὠφελείας.

Εἶναι γνωστὸν τὸ ἁπλοῦν παράδειγμα τῆς ὄρνιθος, τὸ ὁποῖον ἀνέφερε Πνευματικὸς πρός τινα ἐξομολογούμενον, ὁ ὁποῖος ἐδικαιολογεῖτο διὰ τὰς κατακρίσεις του. Κάποιος δηλαδὴ ἐξομολογούμενος ἐδικαιολόγει εἰς τὸν Πνευματικόν του τὴν κατάκρισίν του, ὅτι αὕτη δὲν ἔχει σημασίαν. Ὁ Πνευματικὸς τοῦ ἀπήντησε: Λάβε μίαν ὄρνιθα καὶ βαδίζων ἀπὸ ἑνὸς χωρίου εἰς ἄλλον ἀνὰ ἑκατὸν μέτρα ἀπόσπα, σκόρπιζε ἀνὰ ἕνα πτερὸν τῆς ὄρνιθος. Ὅταν φθάσῃς εἰς τὸ χωρίον σου, ἐπίστρεψε, εὑρὲ τὰ πτερὰ καὶ θέσε αὐτὰ εἰς τὴν θέσιν των. Ὁ ἐξομολογούμενος ἀπαντᾷ: Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, διότι τὰ πτερὰ ἐξηφάνισεν ὁ ἄνεμος. Καὶ ὁ Πνευματικὸς λέγει: τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν κατάκρισιν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιμαζεύσῃς, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐσκόρπισες. Ἂς προσέχωμεν λοιπὸν τὴν κατάκρισιν.

Πηγή: agiazoni.gr